

Det er selvfølgelig ikke tilfredsstillende, at loven om bortvisning så langtfra bliver udnyttet til fulde, det hører jeg også at regeringen her i dag erkender at den ikke gør.

Vi skal huske på, hvad baggrunden for den her lov var, nemlig at skåne ofrene eller offeret og i stedet fokusere på, at den, som udøver volden, altså også er den, der må forlade hjemmet, så det ikke er sådan, at kvinderne og børnene må flygte fra hus og hjem og skal ud af de vante rammer. For så vidt er det jo ganske logisk, at den, der er skyld i problemerne, også er den, der må finde et andet sted at være.

Derfor er det også uacceptabelt, at loven langtfra bliver udnyttet tilstrækkeligt. Bl.a. kunne den være anvendt i langt flere tilfælde. Vi hørte i motivationen, at det altså på 2 år kun er sket i 45 tilfælde. Det synes vi er helt uacceptabelt. Der er også problemer i de sager, hvor loven anvendes. Det halter med politiets underretning til de sociale myndigheder, og når underretningen sker, er det i de fleste tilfælde den eneste kontakt, der er mellem politi og sociale myndigheder.

Det er også småt med den proaktive indsats fra socialforvaltningens side, og ingen af de voldelige mænd har ifølge evalueringen modtaget behandling for den voldelige adfærd. Det hører jeg også i dag at vi sådan set er enige om er en væsentlig del af indsatsen mod vold i hjemmet. Kun i de sager, hvor der er børn i hjemmet, er der igangsat hjemmebesøg og længerevarende opfølgning, og det er jo også fuldstændig i modstrid med intentionerne, nemlig at kvinderne selvfølgelig også skal have en målrettet social støtte i bortvisningssagerne.

I alle de tilfælde, hvor loven er anvendt, er det sket på foranledning af offeret, og muligheden for at bruge hensynet til almenvellet er altså aldrig blevet brugt. Det resulterer jo i, at såfremt at manden kommer tilbage, og der bliver enighed mellem kvinden og manden, kan politiet ikke gribe ind.

For os er der ingen tvivl om, at lovens manglende succes også hænger sammen med, at man ikke fra starten har sat fokus på en helhedsorienteret indsats i de her sager. Der er jo ikke nogen tvivl om, at bortvisning i sig selv ikke løser problemerne på sigt. Vi er nødt til også at fokusere på den sociale indsats, på hjælpen og efterværnet for offer og udøver og børn. Og der er det helt afgørende, om den her indsats vil virke på sigt.

Socialdemokraterne mener derfor, at der er behov for en markant forøget indsats for, at loven om bortvisning kommer til at virke efter hensigten. Det gælder ikke kun, at kendskabet til loven bliver udbredt, det gælder så sandelig også, at vi får taget hånd om den helhedsorienterede indsats.

Kl. 11.05

Der mener vi altså, at vi kan hente inspiration fra det land, vi så at sige har hentet lovgivningen fra, nemlig Østrig, hvor man jo ikke bare har lavet en bortvisningslov, men hvor man også har lavet nogle såkaldte interventionscentre, som sikrer, at så snart der er en bortvisningssag, går der nogle mekanismer i gang, som sørger for, at der bliver taget hånd om kvinden, at der bliver taget hånd om børnene, og at samarbejdet mellem de forskellige myndigheder kommer til at fungere glat. Og det mener vi altså at vi er nødt til at se på. Men først og fremmest vil jeg gerne understrege, at det her er ministerens ansvar at sørge for, at den lov, vi i 2004 blev enige om her i Folketinget, også bliver håndhævet, og at den bliver brugt sådan, at vi kan få sat ind over for de her problemer.

Jeg skal også nå at sige lidt om kommunalreformen. Det er jo sådan, at vi har set en række eksempler på problemer, efter at kommunalreformen er trådt i kraft. Finansieringen er ændret fra en driftsbevilling til, at man nu i stedet finansierer efter pladserne. Det betyder altså bl.a., at vi oplever store forskelle mellem kommunerne på, hvad det skal koste, men også, at der altså hos mange sagsbehandlere nu sker det, at man i stedet henviser kvinder til nogle billigere løsninger – vi har set hoteller, vi har set kvinder, der er blevet henvist til campingpladser.

Det kan da ikke være meningen, at de her kvinder, der om nogen har brug for hjælp og støtte i den meget, meget svære periode, som det er, skal henvises til enten hoteller eller campingpladser, hvor der jo overhovedet ikke er den beskyttelse og den hjælp, der skal til, for at de kan komme på fode igen. Det mener vi er dybt problematisk, og vi advarede også, før kommunalreformen trådte i kraft, om, at det her kunne blive et problem.

Vi ser også stadig væk eksempler på, at kommunerne er alt for lang tid om at gribe ind i sager, hvor der er mistanke om vold mod børn. Der er mange, der ikke overholder tilsynspligten over for børnene på krisecentrene, og det er fuldstændig uacceptabelt, at vi stadig ser de her tilfælde.